

daar brandend was, en tot haar verwondering loopt deze slimmerd daar in. Zijn toon van volwassene tegen een dom kind verandert, nu hij die bezwerende hand daar ziet. — Ja — zegt hij — 't wordt u te machtig en voor wie zou het dat niet... zij... uw zuster had een sterk hoofd, als ze een veine had als daar in Monte Carlo.... als toen met die scheepvaartandeelen.... nooit bij oplopende markt, 'k hoor het haar nog zeggen — och — we weten 't allemaal wel, maar om het te doen, stijf vol te houden, koopen als niemand meer koopt....

Hannie drukt nu beide handen tegen 't voorhoofd.... O, was hij toch weg, deze vreemdeling met zijn openbaringen.

Dan gaat hij ook, niet begrijpend dat zóó een blijde boodschap in 't zand kan loopen. En nu loopt hij werkelijk als uit een sterfhuis, het tuintje door, het hekje uit.

* * *

De Zaterdagavond breekt aan, dan komt de lange Zondag. Louise is steeds weg, aan wie ze niet meer vragen kan waarom ze dit deed: nooit iets vertellen van een fortuin dat ze aan 't vormen was, waarom ze haar heeft buitengesloten uit de geheimen van haar leven en waarom ze haar zoo dikwijls in bezorgdheid heeft gelaten; waarom ze ook haar nooit eens het aandeel in de huur en in het loon van het dienstmeisje heeft kwijt gescholden, zoodat ze ook eens op reis kon gaan, al was het maar een week naar Den Haag, waar ze 't zoo mooi vond of naar Scheveningen, al was het maar om haar eens een mooien zomermantel te gunnen of een flatteus hoedje. Waarom deed Louise dat niet?

Ze tast blind en wild rond in haar herinneringen. Alle kalmte heeft ze verloren. Waarom heeft Louise, als zij bij haar waakte en over allerlei menschen, die ze samen kenden, sprak en een oordeel uitte, ook niet eens gesproken over haar, Hannie? Eens, ja eens heeft ze gezegd: je zult weinig zorgen meer hebben, maar ze zei het terloops, zonder eenigen nadruk, meer als iets onwillekeurigs dat haar ontsnapte, maar dat ze nog graag wat voor zich had willen houden. Zóó, ja, zoo langs de lippen neer, zeide ze het. Dit is de waarheid. Telkens is de herinnering aan die woorden: je zult geen zorgen meer hebben, in haar teruggevallen en telkens heeft de nonchalante wijze waarop de woorden gezegd werden, allen ernst eraan ontnomen.

Waarom heeft ze het zoo-halfjes gezegd. Meende ze misschien nog een kans tot leven te hebben, het leven waarin ze dan bestendigen zou, Hannie onwetend te houden omtrent haar doen en laten. Ah, dit is de oude Louise, de Louise die zij heeft willen vergeten en ook inderdaad vergat. Het zusje dat jaloersch op haar was, op 't mooie zusje dat zij toen nog heette, en die diep verborgen haar een haat heeft toegedragen. Die heeft gestudeerd om haar te overtroeven. Die haar in armoë heeft gehouden om haar nog niet te